

Jezusov krst C

O Bog, tvoj večni Sin je kot človek postal naš brat. Pomagaj nam, da bomo tudi mi vedno bolj podobni njemu. (Glavna prošnja)

Prvo berilo

Izaija 42,1-4.6-7

To govori Gospod: "Glejte, moj služabnik, ki ga podpiram, moj izvoljeni, ki se ga veseli moja dnša. Polóžil sem nanj svojega duha. Narodom bo delil pravico. Ne bo vpil, ne bo kričal in ne dal slišati svojega glasu po ulicah. Nalomljenega trsa ne bo zlômil in tlečega slenja ne ugásil. Zvesto bo delil pravico. Ne bo opešal in ne klônil, dokler ne bo vzpostavil pravice na zemlji in dokler otoki ne bodo dočakali njegove postave. Jaz, Gospod, sem te poklical po pravici in te prijel za roko, varujem te in te postavljam za zavezo ljudstvu in za luč narodom, da odpreš slepe oči in izpelješ jetnike iz zapôra, iz ječe tiste, ki sedijo v temi."

Drugo berilo

Apostolska dela 10,34-38

Tiste dni je Peter spregovoril: "Zdaj v resnici razumem, da Bog ne gleda na osebo, temveč mu je v vsakem narodu všeč tisti, ki se ga boji in pravično ravna. Izraelovim sinovom je poslal besedo in jim sporóčil evangelij miru po Jezusu Kristusu, ki je Gospod vsega. Veste, kaj se je dogajalo po vsej Judeji, začení v Galileji, po krstu, ki ga je oznanjal Janez: Veste o Jezusu iz Nazareta, ki ga je Bog mazilil s Svetim Duhom in z močjo; hodil je iz kraja v kraj ter delal dobra dela in ozdravljaval vse, ki so bili pod hudičevo oblastjo; zakaj Bog je bil z njim."

Tisti čas je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija. Janez pa je vsem odgovoril: "Jaz vas krščujem z vodo, pride pa močnejši od mene, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovih sandal; on vas bo krstil s Svetim Duhom in ognjem." Ko je vse ljudstvo prejelo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo. Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: "Ti si moj ljubljene Sin, nad teboj imam veselje."

V razmislek

Praznik, ki ga danes obhajamo, je praznik prehoda v cerkvenem letu. Prav tako pa je tudi praznik prehoda v svoji sporočilnosti. Na koncu Božičnega časa, v katerem smo slavili detece, v katerem nas Gospod želi srečati na popolnoma nov način, kot revne in bogate, kot male in velike, kot pastirje in kralje, je praznik Jezusovega krsta. Tisti Jezus, v katerem se uresničijo besede preroka Izaije. Danes slišimo, kako naroči Gospod svojemu služabniku, da naj preko Izreala vsem ljudem prinese zveličanje. Gospod pove, da se bo ta služabnik pri tem odpovedal kakeršnemu koli nasilju in človeški oblasti. Tako je jasno, da je ta služabnik lahko le odrešenik, ki je nad vsemi pričevalci iz iz Stare zaveze. Danes praznujemo uresničitev besed preroka Izaije in sicer v učlovečeni obliki Jezusa. Poleg tega ni ta služabnik zgolj služabnik, temveč tudi sin. Še vedno je služabnik, saj je pripravljen izpolniti Božjo voljo, hkrati pa je sin v edinstvenem odnosu do Boga. Tako se Jezusova privolitev kot Gospodova naloga združita v markantnem dogodku krsta.

Biti krščen se vedno znova najgloblje dotakne našega človeškega bitja. To je povabilo, da naše življenje radikalno – t.j. korenito spremenimo oziroma dovolimo, da se spremeni. Krstiti se pomeni, obhajati spomin na krst. Pomeni, prepoznati dimenzije življenja, ki se raztezajo preko človeških izkustev. Pomeni, priznati, da si človek na vsezadnje ne more sam dati smisla in cilja življenja. Pomeni, da verujemo in zaupamo, da vsaka poklicanost, ki si jo za nas želi Gospod, ne zoži naše življenjske poti, temveč jo razširi in da je vgrajena v večno Božjo bližino in ljubečo Božjo skrb. Tako kot se zgodi Jezusov krst na začetku njegovega javnega življenja, ima tudi pri vsakem človeškem krstu družbeni aspekt pomembno dimenzijo – premik iz lastne ozke samozadostnosti k odprtosti za druge. Smiselno je, da se nahaja ta praznik na prehodu iz Božičnega v običajni vsakdanjik. Če smo se preko obhajanja dogodkov preteklih tednov spomnili tega od kod smo prišli in kam gremo, lahko ponovno stopimo močnejši v naš vsakdanjik. Na ta svet prinašamo s pomočjo naše poklicanosti zapostavljenim in neuspešnim popolnoma drugačno Božjo resničnost. Na način, ki nikoli ne mine, temveč osvobaja.

Jezusov krst C

O Bog, tvoj večni Sin je kot človek postal naš brat. Pomagaj nam, da bomo tudi mi vedno bolj podobni njemu. (Glavna prošnja)

Prvo berilo

Izaija 40,1-5.9-11

"Tolažite, tolažite moje ljudstvo," govori vaš Bog. "Govoríte hčeri jeruzalemski na srce in ji kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena krivda poravnana, ker je prejela iz Gospodove roke dvojno kazen za vse svoje grehe." Glas kliče: "V puščavi pripravite pot Gospodu, zravnajte v pustinji cesto našemu Bogu! Vsaka dolina naj se dvigne in vsak hrib in grič naj se poniža. Kar je vijugasto, naj bo ravno, in grebeni naj bodo ravnina. Razodelo se bo Gospodovo veličastvo in videlo ga bo naenkrat vse človeštvo, kajti Gospodova usta so govorila." Povzpni se na visoko goro, znanilec veselja, Sion, močno povzdigni svoj glas, znanilec veselja, Jeruzalem, povzdigni ga, ne boj se! Povej Judovim mestom: "Glejte, vaš Bog! Glejte, Gospod Bog prihaja z močjo, njegova roka vlada zanj. Glejte, njegovo plačilo je z njim, njegovo povračilo pred njim. Svojo čredo pase kakor pastir, jo zbira s svojo roko, jagnjeta nosi v svojem naročju, počasi vodi doječe."

Drugo berilo

Titu 2,11-14; 3,4-7

Dragi Tit, razodela se je Božja milost, ki rešuje vse ljudi. Vzgaja nas, naj se odpovemo brezbožnosti in posvetnemu poželenju ter razumno, pravično in res pobožno živimo v sedanjem veku. Zdaj pričakujemo, da se bo uresničilo blaženo upanje in se bo razodela slava vélikega Boga in našega odrešenika Jezusa Kristusa. On je dal sam sebe za nas, da bi nas odkupil iz vse grešnosti in nas zase očistil kot lastno ljudstvo, vneto za dobra dela.

Ko pa sta se razodeli dobrota in človekoljubnost Boga, našega odrešenika, nas je rešil, a ne zaradi pravičnih del, ki bi jih storili mi, marveč po svojem usmiljenju, s kopeljo prerojenja in prenovitve po Svetem Duhu. Tega je po našem odrešeniku Jezusu Kristusu obilno izlil

na nas, da bi, opravičeni po njegovi milosti, postali dediči večnega življenja, v katero upamo.

Evangelij

Luka 3,15-16.21-22

Tisti čas je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija. Janez pa je vsem odgovoril: "Jaz vas krščujem z vodo, pride pa močnejši od mene, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovih sandal; on vas bo krstil s Svetim Duhom in ognjem." Ko je vse ljudstvo prejelo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo. Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: "Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje."

V razmislek

Praznik, ki ga danes obhajamo, je praznik prehoda v cerkvenem letu. Prav tako pa je tudi praznik prehoda v svoji sporočilnosti. Na koncu Božičnega časa, v katerem smo slavili detece, v katerem nas Gospod želi srečati na popolnoma nov način, kot revne in bogate, kot male in velike, kot pastirje in kralje, je praznik Jezusovega krsta. Tisti Jezus, v katerem se uresničijo besede preroka Izaije. Danes slišimo, kako naroči Gospod svojemu služabniku, da naj preko Izreala vsem ljudem prinese zveličanje. Gospod pove, da se bo ta služabnik pri tem odpovedal kakeršnemu koli nasilju in človeški oblasti. Tako je jasno, da je ta služabnik lahko le odrešenik, ki je nad vsemi pričevalci iz iz Stare zaveze. Danes praznujemo uresničitev besed preroka Izaije in sicer v učlovečeni obliki Jezusa. Poleg tega ni ta služabnik zgolj služabnik, temveč tudi sin. Še vedno je služabnik, saj je pripravljen izpolniti Božjo voljo, hkrati pa je sin v edinstvenem odnosu do Boga. Tako se Jezusova privolitev kot Gospodova naloga združita v markantnem dogodku krsta. Biti krščen se vedno znova najgloblje dotakne našega človeškega bitja. To je povabilo, da naše življenje radikalno – t.j. korenito spremenimo oziroma dovolimo, da se spremeni. Krstiti se pomeni, obhajati spomin na krst. Pomeni, prepoznati dimenzije življenja, ki se raztezajo preko človeških izkustev. Pomeni, priznati, da si človek na vsezadnje ne more sam dati smisla in cilja življenja. Pomeni, da verujemo in zaupamo, da vsaka poklicanost, ki si jo za nas želi Gospod, ne zoži naše življenjske poti, temveč jo razširi in da je vgrajena v večno Božjo bližino in ljubečo Božjo skrb. Tako kot se zgodi Jezusov krst na začetku njegovega javnega življenja, ima tudi pri vsakem človeškem krstu družbeni aspekt pomembno dimenzijo – premik iz lastne ozke samozadostnosti k odprtosti za druge. Smiselno je, da se nahaja ta praznik na prehodu iz Božičnega v običajni vsakdanjik. Če smo se preko obhajanja dogodkov preteklih tednov spomnili tega od kod smo prišli in kam gremo, lahko ponovno stopimo močnejši v naš vsakdanjik. Na ta svet prinašamo s pomočjo naše poklicanosti zapostavljenim in neuspešnim popolnoma drugačno Božjo resničnost. Na način, ki nikoli ne mine, temveč osvobaja.